

Явор Гърдев

ПИСМО ДО КРУМ ЗА КРАЯ НА КОМУНАЛНИЯ РАЙ

Скъпи Круме,

Във времената на комуналния рай животът ни беше просто устроен. Ние децата обитавахме ливадите между току-що построените блокове в столичния квартал "Младост" 1, на драго сърце споделяхме помежду си филиите с лютеница и животът беше песен. Човек за човека отстоеше само на една стена разстояние, при това на една панелна - т.е. твърде пропусклива - стена. Понякога тази стена ставаше толкова пропусклива, че без да полагаме каквито и да било усилия, даже съвсем без да искаме, можехме да се запознаем със служебните проблеми на Иванов, да се включим в скандала у Димитрови, да участваме в половия живот на Петрови, да подушим какво готви Пендарова, изобщо да бъдем в течение на световните дела. В ролята си на деца на голямото току-що урбанизирано българско семейство изживяхме ерата на невинността в своя измислен комунален рай преди да бъдем подмамени да изядем ябълката на познанието и да се изкушим от преимуществата на индивидуализираното съществуване в консумативния рай. Да, животът беше просто устроен, свършено безпросветен и все пак приветлив, уютен и споделен. Като живот на дете. Показа се обаче, че дори и ние децата нямаме право на пожизнен кувьоз, Круме. Просто порастваме и започваме вече да не се побираме в кувьоз. Тогава с нежелание и мъка все пак се излюпваме, за да узнаем, че излюпването ни се е случило с малко – но затова пък фатално – закъснение. Разбираме още, при това шоково, че големият свят не се развива по законите на нашата

детска комуналка. В големия свят не всички сме свои и има реална опасност да паднем отвисоко. А паднем ли, по пътя си надолу няма да срещнем осигурителни мрежи, които да ни удържат. Няма мрежи, брат! Повярвай ми, няма. От ухилен участник в детско утробязко се оказваш актьор в широкоекранния филм на живота без илюзии. И ако не можеш да играеш в съответствие с доминиращата естетика, просто падаш от екран.

Ей това е положението, пич. Стискам ти палци!

Твой приятел от махалата.